

liter Henseende, sørge for at have et kraftigt Spørforvar for vore Ryster i en talrig Torpedoflaade og i en veløvet Marine, hvormod jeg tror, det turde komme mindre an paa, om vore Skibes Størvælsse kan maale sig med andre Mariners. Vi maa heller ikke forsømme at fuldende den Spørbefæstning ved Kjøbenhavn, som jo ogsaa er til saa stor og vigtig Støtte for vor Marine, og som allerede er paabegyndt; vi maa ikke lade dette Arbejde være halvgjort. Men naar vi saaledes gjøre det, vi efter vore Kræfter formaa, og som passer til vore Forhold, da tror jeg ogsaa for min Del, at vi med Nøilighed kunne se Begivenhederne imøde, thi den Pessimisme, som jeg tillægger en stor Del af Stylden for, at den Agitation, som har ledet til disse Forslag, har flaaet saa dybe Rødder, den Pessimisme, som, forbi Slesvig og Holsten i 1864 blev frarøvet den danske Krone, uden videre slutter, at en lignende Skæbne ogsaa truer det øvrige Danmark, savner dog i Virkeligheden enhver baade historisk og politisk Begrundelse; den overser og misfjender aldeles det, der dog i Grunden var den dybeste Aarsag til det, der skete i 1864. Det Simple, det for den ædruelige Betragtning ene Naturlige er dog, at vi indrette vort Forsvarsvæsen efter vore Gøner og vore Kræfter, og at vi, en lille Stat som vi ere, og som det dog vilde være en Urimelighed at omsforme til en Militærstat par excellence, ikke stræbe efter det Ideal, at nærme os til saa omtrent at blive den Stat, der har det største Militærbudget i Europa. Og hvad vil Følgen endog i rent militær Henseende blive af, om vi gjøre det? Ja, der maa komme en Reaktion; naar vi først have gjort det store Greb i Kassen, som er nødvendigt til at udføre alle de Forslag, der her foreligge, ikke at tale om de uundgaaelige Overstridelser af Overflagens, som jo ikke ville udeblive, saa vil man mene, at man maa holde noget igjen, saa maa man være mere nøielseende, og Følgen vil da blive, at vi istedetfor at faae det Lidet, som passer til vore Forhold, og som vi kunne have Godt og Forsvarligt, ved at udbrede os videre kun ville opnaae, at af det, vi søge at skaffe tilveie, bliver Ingenting helt eller endog blot nogenlunde tilfredsstillende.

Det er dette, som jeg havde paa Hjerte at ville sige. Jeg vilde have ønsket, at Andre, hvis Ord kunne have større Vægt, havde sparet mig derfor; men det har jeg ikke turdet stole paa, og lioverfor den Agitation, som har været dreven og bestandig drives for at føre os ind paa en Vej, som jeg ikke kan anse for gavnlig, har jeg ment, det var nødvendigt, at dog nogle Ryster af en modsat Opfattelse kom til at lyde. Jeg har idetmindste ikke kunnet tie.

Blom: Det høitærede Medlem, som nys satte sig, gjorde meget stærkt gjældende, at, naar vi skulde til at foretage Noget ved vort Forsvarsvæsen, bør vi vogte os for at gaa ud over, hvad vore Kræfter tillade os. I saa Henseende er det en Selvsølge, at jeg, og jeg tror ethvert forstandigt Menneſte heri Landet, er fuldkommen enig med det meget ærede 2det kongevalgte Medlem (Løfing). Vi bør kun gaa saa langt, som vore Kræfter tillade os, men derved, at vi ere blevene enige om den Ting, ere vi i Realiteten ikke blevene den ringeste Smule mere enige. Vi ere ikke paa nogenformhelt Maade komne til en fyldigere Indsigt i, hvad det da er, der bør gjøres, thi det Spørgsmaal reiser sig strax: Hvad tillade vore Kræfter? Der er her i Landsstinget under Behandlingen af Toldreformen af to ærede Medlemmer, der ellers staa hinanden temmelig fjernt i politisk Henseende, blevet henvist til, at, naar der hidtil ikke var reist en stærkere Stemning for Befæstningsagen, for Udviklingen af vort Forsvar, saa staa Aarsagen dertil i, at Befolkningen i det Hele taget ikke var rigtig overbevist om, hvad Nytte denne Befæstning kunde bringe. Deri tror jeg, at de to ærede Medlemmer, som gjorde sig til Talsmand for denne Anskuelse, havde fuldtommen Ret. Det, hvormed det i Dieblivet gjælder, er at gjøre Befolkningen, Nationen opmærksom paa, hvad det er for Nytte, vi kunne have af Befæstningen, og i hvilket Forhold denne Nytte vil staa til den Anstrængelse den vil koste. Jeg tror, at man maa være den høie Regjering taknemmelig for, at den ved at fremlægge denne Sag paany, igjen har bragt den under Drøftelse; saaledes at den kan blive forhandlet indtrængende fra alle Synspunkter, Noget, som den meget vanskelige, saalænge der ikke foreligger et virkeligt Regjeringsforslag, om hvilket Diskussionen kan dreie sig. Jeg tror derfor, at det er en god Gjerning, at Regjeringen har forelagt dette Lovforslag. Jeg tror, at der vil kunne opnaas endel, selv om vi ikke iaar skulde kunne gjenneføre denne Sag, derved at man faar Sagen drøftet, og jeg tvivler ikke om, at alt som Sagen drøftes, vil den ogsaa vinde Venner. Regjeringsforslaget, gaar ud paa at bygge Fæstninger dels Osten, dels Vesten for Store-Belt. Den har erkjendt, at Landet, saaledes som det nu engang er, saaledes som vi have arvet det fra vore Forfædre, er delt i to forskjellige Krigsstuepladser, som ere adskilte paa en saadan Maade, at vi ikke kunne gjøre sikker R-gning paa at kunne holde Forbindelsen mellem dem vedlige. Det er Noget, som jeg tror i det Hele taget vil kunne regnes for at være almindelig anerkjendt, at Store Belt, om man end ikke maa forestille sig denne Adskillelse, som foregaar derved, som saa streng, som det ofte fremstilles, ialtsald deler Landet i to Halvdele i